

4 — Šećerna vuna

Od trača pa do zvanične Gradonačelnikove objave da *zveri* dolaze prošlo je svega 45 minuta. Telegrafska vest, protutnjala je kroz grad i proširila se poput virusa. Zavladalala je panika; nekako, nadali smo se da *zveri* do nas neće stići tako brzo.

Mrzim ovaj grad, a, ujedno, mrzim i svoje sugrađane od kojih sam se odvojio pre nepun minut i po. Zar su morali da ih pominju? Zar nije dovoljno to što u daljini naslućujem njihov topot. Zar, toliko, nisu mogli da obuzdaju svoj strah i da ga zadrže samo za sebe? Jedan je čuo kako *zveri* svojim dugačkim surlama isisaju krv žrtvi; drugi je tvrdio da žrtvu prožderu celu, da, čak ni cipele ne ostave za njom. Suštinski, razlika u ove dve tvrdnje ne postoji. Zar je bitno da li će ti biti isisana krv ili ćeš biti proždran? Zar, na kraju krajeva, epilog nije isti: bićeš svaren u digestivnom traktu *zveri* i završićeš u nekom blatištu ili u obliku izmeta ili u obliku ljuštore bez krvi koja te je nekada predstavljala.

Ulice su puste i, svi, razumni građani su na pristaništu. Čekaju da budu evakuisani pred najездом krvoločnih *zveri* koje kao da *čiste* Zemlju od ljudi. Za to vreme ja se nalezim u blatnjavoj uličici ukrašenoj baricama. Ovi trošni zidovi okolnih zgrada kao da su se nameračili na mene i, majko mila, imam utisak, kao da hoće da me progutaju! Natkriljuju se nada mnom dok skakućem između barica, a od lupanja srca magli mi se vid. Kao da nije dovoljna tmina i magla od koje ne vidim ni prst pred nosom. Nehotice, glavu krijem ramenima kao da je štitim od nekog potencijalnog udarca, ili, ne daj Bože, zvuka.

Možda se sada pitate šta ja tražim? Gde ja to lunjam u ovaj nemili čas? Zašto nisam na pristaništu sa svoja 93 sugrađana? Zašto umesto da držim za ruku svoju draganu, to čini moj najbolji prijatelj... i jedini, kada smo već kod toga.

– Gde si pošao?, najednom sam iza sebe čuo ženski glas. Trgao sam se isto kao što to činim kada me pecne električna jegulja na poslu pre nego što je umrtvim.

– Šta te se tiče, odbrusio sam, tobože odlučno i ugledao siluetu nakostrešene ženske osobe. Luda Marija, prepoznao sam je odmah. Nekada davno, Marija nije imala do-datak luda uz svoje ime i prodavala je slatkiše u Darijevoj radnji. Zvala me je: mali četvorooki čovek. Mrzeo sam je zbog toga iako je, tada, omamljujuće mirisala na dodatke slatkih, šećernih, preliva. Sada, Marija, ima dodatak luda, škrbava je, štrokava i sluđena od raznoraznih droga. Znajući da bi sa njom trebalo pažljivo da se postupa, nastavio sam, skoro, kao da joj se pravdam:

– Idem po šećernu vunu za svoju ženu. I to u radnju kod Darija. Ludica jedna, zamisli, potpuno je ubedila sebe da tamo gde idemo neće moći da je kupi, a ona je tako voli. Znaš ti nju.

– Aha, tako znači. Sil te, kao i uvek, iskorišćava. Mali, a šta ti imaš od toga?

Bes mi raspali utrobu i ja demonstrativno krenuh u pravcu dućana sa slatkišima. “A šta ti imaš od toga?”, ponovih sam za sebe. Zamislite, gradić na ivici nedodijeljenosti ima psihijataru koji me na svakoj seansi to isto pita dok jadikujem nad svojim bednim životom. Zaboga, čistim ribu u dućanu ispod svog stana, osam sati dnevno, sedam dana u nedelji, već deset godina, za bednu platicu. I kada odem kod psihijatra šta se događa? Umesto da mi pruži neke odgovore, on mi postavlja pitanja na koja ne znam odgovor! Možda je to tako iz razloga što on i nije pravi psihijatar, nego, mi, nemamo boljeg, a nije ni skup.

Došavši do dućana sa slatkišima u kome nije bilo žive duše začuh u daljini, prigušen maglom, zvuk stare brodske sirene. Zec skriven u meni umalo da istrči. Brod kreće, a ja nisam na njemu! Majko mila! Istog trenutka kada sam pomislio da potrčim ka brodu, ma koliko ovaj grad bio mali, znao sam da neću stići. Surova istina me je ošinula bez najave: krenuli su bez mene! Završiću u nekoj bari u obliku izmeta!

– Mali, pobeže ona sa tvojim najboljim prijateljem.

– Opet ti, matoro strašilo. Miči mi se s puta. Zašto ti nisi na brodu?

Nije mi odgovorila, a ja se nadoh licem u lice sa njom. Obraćala se meni, a ja baš nisam stekao utisak da gleda u mene... jednim okom, možda je gledala u mom pravcu, a drugim, Boga mi, gledala je ko zna gde. Provukao sam se pored nje još uvek u nedoumici da li da jurnem ka pristaništu u zagrljaj svoje ljubavi ili da se pomirim sa sudbinom.

– Sil te vara, znaš li to?, u trenutku kada ona to povika za mnom, negde, u daljini odjeknu snažna eksplozija. Rasklimani prozori obližnjih zgrada zadrhtaše; tle ispod mene kao da poskoči; uznemirih se; srce mi siđe u pete. Strčao sam niz ulicu i približio se rečnom koritu reke kojom bih sada plutao da nisam pošao da udovoljim svojoj ženici. Usledila je serija eksplozija. Pokrio sam glavu rukama, a naočari su mi sletele niz nos i pale u blato. Pretpostavio sam šta se dogodilo. Brod koji je prevozio moje sugrađane iz nekog razloga je eksplodirao. Koliko je bio star ni ne čudi me što se nešto ovako dogodilo. Utučen, krenuo sam ka dućanu sa slatkišima gde me je sačekala luda Marija.

Čutke smo ušli u radnju i Marija nam isprede po šećernu vunu. Dok je napolju odjekivao topot *zveri* sedeli smo za stolom i u tišini punili usta paučinastim šećerom. To je sve što nam je ostalo: poslednja gozba.

Kada *zveri* razvališe vrata od dućana, usput oborivši sve što je moglo da se obori, opkoliše nas. Četvoronoge dlakave životinje, izduženih njuški gledale su nas krvožedno svojim ubilačkim očima dok su im bale curile na drveni pod dućana. Stezao sam ludu Mariju za ruku i tiho jecao. Ovo je kraj.

*

Život je zaista čudesan. Iz više razloga. U trenutku kada je izmaglica popustila svoj stisak sunce izroni iznad obronka. I sada... da me moja neverna ženica nije poslala po šećernu vunu u nadi da će me na taj način *zverima* servirati na poslužavniku, ja, sada ne bih bio živ. U stvari, ne bi trebalo da budem živ ni da sam pošao sa njom. Ali eto, pored mene i Marije tumaraju *zveri* i ne diraju nas kao da smo šugavi. Prihvatile su nas... a ja znam da će tako biti sve dok *šećera* bude u onom dućanu dole, a dotle... imam nove prijatelje i novu ženu, zar ne?